

vadnem človeku, toda mož, ki ima pred seboj tako veliko svetovno nalogo, mora se jih otresti. Tako je govoril Duka.

Hubmayer ga je poslušal pobožno, kakor bi imel pred seboj preroka. Nikdar bi si ne bil domišljeval, da bi se mogel kak črnogorski vojvoda odlikovati s tako veliko bistrumnostjo in izkušenostjo. Skromno je odvrnil Duki, da globoko čuti resnico njegovih besed in da se

bo moral šele uriti v težavni nalogi, katero je vzel na svoje rame. Oh, ko bi mogel njega, Duko, imeti neprestano poleg sebe, učiti se od njega, ter ga imeti za vzgled! Potem bi bilo njegovo delovanje, ki prihaja iz najboljše in najplemenitejše volje, vsekako vspešnejše.

Duka je odlašal, ugibal semtertje, češ, ali bi se to moglo strinjati z njegovimi dolžnostmi, ko bi prebíl pri Hubmayerju vsaj dotlej, dokler

Mestni trg v Celju.

mu ne vcepi iz obilice svojih bogatih izkušenj vsaj toliko, kolikor bi jih ta neobhodno potreboval. Naposled je na mnoge Hubmayerjeve prošnje vendar v to privolil; obljubil mu je, da ostane pri njem dotlej, dokler se njegova četa, kakor se spodobi vstašem, ne izuri vsaj toliko, da bo šel pred njo strah na pet milj naokrog. Umeva se, da prva potreba bi bila, da vzame Duka v svoje varne roké Hubmayerjeve finance. Kakor hitro je začutil v žepu denar, potrudil se je, da je živel v Hubmayer-

jevem taboru tako, kakor se spodobi vojvodi. Naročil si je vina, krač, povojenega mesa, salam, — vsega za pol leta naprej, zakaj tudi najnavdušenejši vstaš se ne more bojevati z lačnim želodcem. Drugo delo je bilo, da je prestavil Hubmayerjev vojaški tabor tako, da je bil od turške strani zavarovan z reko ter imel prost prehod na Hrvaško. Nato je jel uriti vstaše v vojaški službi, o kateri doslej niso imeli pojma. Na vrhu griča je objemal zaupljivega pobratima pod „belim stanom“ (šotorom) in od šo-